10/11/2022

«Αρκεί σοι η χάρις μου, η γαρ δύναμίς μου εν ασθενεία τελειούται» – Του Μητροπολίτη Δημητριάδος

/ Γνώμες

Στο 9ο Πανελλήνιο Συμπόσιο Νοσηλευτικής Ογκολογίας μίλησε την Παρασκευή ο Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος. Μέρος της εισήγησής του, δημοσιεύεται στη «Θ».

- Του Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνατίου – Αναδημοσίευση από Εφημερίδα Η Θεσσαλία 06/11/2022

«Μπροστά σε δύο παράδοξα βρισκόμαστε σήμερα! Το πρώτο συνίσταται στην ιδιότητα του ομιλούντος. Η παρουσία ενός κληρικού ως ομιλητού σε Πανελλήνιο συμπόσιο Νοσηλευτικής Ογκολογίας, ίσως ξενίζει. Τι θέση μπορεί να έχουν οι απόψεις της Εκκλησίας στις διεργασίες ενός συμποσίου, που διαπραγματεύεται θέματα υγείας και νοσηλευτικής φροντίδας ασθενών, και μάλιστα μιας ιδιαίτερα ευαίσθητης και δοκιμαζόμενης ομάδας;

Υπάρχει, όμως, εξήγηση. Από τη στιγμή, που η επιστήμη προσεγγίζει τον άνθρωπο

ως ενιαία ψυχοσωματική οντότητα, είναι επιτακτική ανάγκη στην αντιμετώπιση των ποικίλων ασθενειών του όλοι να συνεισφέρουμε: εσείς, την αμεσότητα της εμπειρίας και τον πλούτο της εξειδικευμένης σας γνώσης, και η Εκκλησία τη δική της αλήθεια, τα σπέρματα του αυθεντικού της λόγου, την εξαγιαστική πνευματικότητά της.

Είναι γεγονός πια, ότι οι δρόμοι όλων μας, τόσο των ιατρών και νοσηλευτών όσο και ημών των κληρικών συναντώνται σ' έναν κοινό στόχο: στον επιστηριγμό των πασχόντων με κάθε τρόπο. Παράλληλα με την ενδεδειγμένη θεραπευτική αγωγή και νοσηλευτική φροντίδα, που εμπίπτουν στη δική σας αρμοδιότητα, συμβάλλουμε με κάθε δυνατό τρόπο στην ανακούφιση και ενθάρρυνσή τους, στην προσφορά σε εκείνους αγάπης και ελπίδας. Αυτή η αλήθεια δικαιολογεί την παρουσία μου απόψε στο βήμα του ομιλητού. Γι' αυτό και πρόθυμα αποδέχθηκα τη σχετική ευγενική πρόσκληση, για την οποία ευχαριστώ από καρδιάς την οργανωτική επιτροπή του συμποσίου.

Το δεύτερο παράδοξο αφορά σ' αυτό το ίδιο το θέμα της αποψινής **ομιλίας**:

«Αρκεί σοι η χάρις μου, η γαρ δύναμίς μου εν ασθενεία τελειούται». Αποτελεί βάσανο για τη σκέψη μας και πρόκληση για τη λογική μας τούτος ο λόγος. Φαίνεται, όντως, αντιφατικό η δύναμη του Θεού να αποκαλύπτεται και να φανερώνεται μέσα στην αδυναμία του ανθρώπου. Ας αναζητήσουμε, όμως, την προέλευση αυτής της φράσης.

Ανατρέχοντας στην Αγία Γραφή, στο κείμενο της δευτέρας προς Κορινθίους επιστολής, πληροφορούμαστε ότι κάποτε ο Απόστολος Παύλος αξιώθηκε μιας εκστατικής εμπειρίας. Ανυψώθηκε μέχρι και τον τρίτο ουρανό, και είδε και άκουσε στον Παράδεισο «άρρητα ρήματα», λόγια, που δεν μπορεί να τα εκφράσει ανθρώπινη γλώσσα. Ο Θεός, όμως, για να τον προφυλάξει από ενδεχόμενη υπερηφάνεια, του έδωσε από τότε ένα αγκάθι στο σώμα του, «σκόλοπα τη σαρκί», να τον ταλαιπωρεί. Τρεις φορές παρακάλεσε τον Κύριο να τον απαλλάξει από αυτό το βάσανο, αλλά Εκείνος του απάντησε: «Σου αρκεί η χάρη μου, γιατί η δύναμή μου φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα σ' αυτήν την αδυναμία σου».

Από τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες τόσον οι Πατέρες της Εκκλησίας όσο και οι σύγχρονοι ερμηνευτές των Γραφών, ασχολήθηκαν με την εξιχνίαση του μυστηριώδους αυτού αγκαθιού στο σώμα του Παύλου, χωρίς όμως να καταλήξουν σε ένα γενικά αποδεκτό συμπέρασμα. Ήταν κάποια ασθένεια στα μάτια, που υπαινίσσεται ο ίδιος στην προς Γαλάτας επιστολή του; Ήταν ένας επίμονος πονοκέφαλος, προερχόμενος από κόπωση ή από ψυχολογικές πιέσεις από αυτούς που αντιστρατεύονταν στο έργο του; Ήταν οι διώξεις του από τις ιουδαϊκές

αρχές; Ήταν κάποιο άλλο **σωματικό ή ψυχικό νόσημα;** Σημαντικό δεν είναι να εξακριβώσουμε ποιο ακριβώς ήταν το αγκάθι που τον ταλαιπωρούσε. Σημαντική είναι η απάντηση του Κυρίου στο αίτημα του Αποστόλου για θεραπεία: «Σου αρκεί η χάρη μου, γιατί η δύναμή μου φανερώνεται στην πλήρότητά της μέσα σ' αυτήν την αδυναμία σου».

Στους δύσκολους και αβέβαιους καιρούς μας, που η αγωνία για το αύριο μάς σφίγγει ολοένα και πιο δυνατά, νοιώθουμε πολλές φορές να καταρρέει κάθε ικμάδα αντοχής στην ψυχή μας, και απλά να επιβιώνουμε με «παρειμένας τας χείρας και παραλελυμένα τα γόνατα». **Έχουμε την αίσθηση ότι ταλαντευόμαστε στο πέλαγος της ζωής σαν ακυβέρνητα καράβια.** Και αναζητούμε στηρίγματα, για να ενισχύσουμε της ψυχής μας το ηθικό, για να τονώσουμε την ελπίδα μας που τρεμοσβήνει. Εστιάζουμε έντρομοι στις ποικίλες δυσκολίες, τις αντιξοότητες και τα προβλήματα της καθημερινότητάς μας, και μας συνθλίβει ο φόβος επερχομένων δεινών. Κλονιζόμαστε, όταν βλέπουμε να πληθύνονται τα οικονομικά αδιέξοδα, όταν υπονομεύεται η ειρήνη, όταν απειλείται ο πλανήτης μας από την ανθρώπινη απερισκεψία.

Η μάστιγα της πανδημίας τα τελευταία χρόνια δεν μας άφησε απτόητους. Αναρίθμητες είναι οι φορές, στην πορεία του προσωπικού μας, αλλά και του κοινωνικού και εθνικού μας βίου, που απεγνωσμένα προσβλέπουμε στην απαλλαγή μας από τις όποιες δυσκολίες μας, που οπωσδήποτε δεν θα σταματήσουν να υφίστανται. Άλλωστε, και στο Ευαγγέλιο συναντούμε την προειδοποίηση: «Εν τω κόσμω θλίψιν έξετε». Παράλληλα, όμως, έχουμε και την υπόσχεση ότι ο ίδιος ο Χριστός θα μας σκεπάζει με τη χάρη Του, με μια δύναμη αόρατη, μυστική, αλλά συγχρόνως βέβαιη και αισθητή, που κάνει τα αδύνατα δυνατά, και επιπλέον εύκολα. Θα μας δίνει τη δύναμη να αντέχουμε τις θλίψεις, που επ' ουδενί δεν θα υπερβαίνουν τις δυνάμεις μας και τις αντοχές μας.

Κάποτε, στην Τιβεριάδα, όταν ο Χριστός παρουσιάστηκε να περπατά πάνω στη φουρτουνιασμένη θάλασσα, στην επίκληση του Πέτρου, (που προσπάθησε κι αυτός να περπατήσει πάνω στα κύματα), «Κύριε, σώσον με», δεν σταμάτησε ο Ιησούς ούτε τον άνεμο ούτε την **τρικυμία**. Πήρε τον Πέτρο από το χέρι, και περπάτησαν μαζί επάνω στην **αγριεμένη θάλασσα**. Ήθελε να του πει τότε, αλλά να διαμηνύσει και σε εμάς σήμερα, την ίδια αλήθεια: ότι έτσι θα είναι η ζωή μας στη γη αυτή. Πορεία πάνω στα κύματα. Δεν θα κοπάζουν οι άνεμοι και οι φουρτούνες.

Σε αυτές, άλλωστε, αναδεικνύονται, σύμφωνα με τη λαϊκή σοφία, οι καλοί και άξιοι καπετάνιοι. Σε αυτές διαλέγεται ο εαυτός μας με το Θεό, η αδυναμία μας με τη χάρη Του, η ανθρώπινη φύση μας με την εξ ύψους δύναμή Του. Μέσα από τέτοιες δοκιμασίες προκύπτει τις περισσότερες φορές η πίστη και η βεβαιότητα της

παρουσίας και της αγάπης του Θεού. Συνεπώς, όσο και αν θεριεύουν τα κύματα, όσο και αν μας κυκλώνουν ολούθε οι δυσκολίες, και μας δοκιμάζουν «ως χρυσόν εν χωνευτηρίω», έτσι θα εξασφαλίζουμε τη βοήθεια και σωτηρία μας: κρατώντας με εμπιστοσύνη στη ζωή μας το παντοδύναμο χέρι του Θεού. Η δύναμή Του θα μας ενισχύει και θα μας χαριτώνει. Και η όποια αδυναμία μας θα μεταλλάσσεται σε πηγή δύναμης.

Ευτυχείς, όσοι ανεπιφύλακτα αποθέτουν τις θλίψεις τους στον χώρο της παντοδύναμης πρόνοιας του Θεού. Γι' αυτούς οι δυσκολίες δεν αποτελούν δικαιολογία για παραίτηση ή αδιαφορία, για ανευθυνότητα ή απελπισία. Αλλά πρόκληση, να αναστηλώσουν μέσα τους την ελπίδα. Ευκαιρία, να παλέψουν και να αντιμετωπίσουν την περιπέτεια της ζωής με ατσάλινη εγκαρτέρηση και θαυμαστό κουράγιο. Πιστεύουν βαθειά, και η λύπη τους αποδεικνύεται η δύναμή τους. Αισθάνονται ότι έχουν έναν Πατέρα με απέραντη στοργή, που αγαπά με αγάπη ασύλληπτη, και όλα τα μπορεί. Γι' αυτό και υπομένουν το λίγο, και κερδίζουν το πολύ. Για τους εαυτούς τους και για όσους αγαπούν.

Αυτούς βλέπει με θαυμασμό ο ποιητής και αναφωνεί:
«Μη φοβηθείς αυτόν που στήριξε στην πίστη επάνω την ελπίδα, τον είδα στη ζωή να μάχεται, μα πάντα ανίκητο τον είδα».

Αγαπητοί μου, είναι κάποιες καταστάσεις και βιώματα στη ζωή μας, που δεν μπορεί να τα προσεγγίσει κανείς παρά μόνο με την προσωπική εμπειρία και την καρδιά. Δεν περιγράφεται και δεν αποδίδεται η έννοια της χάριτος του Θεού. Τη χαρακτήρισαν «δώρο ανεκτίμητο» από τον ανεξάντλητο πλούτο των δωρεών Του στον κόσμο. Την είπαν βάλσαμο παρηγοριάς κι ελπίδας, την είπαν **ειρήνη** της καρδιάς και συντριβή του πόνου, την είπαν δύναμη ακαταμάχητη, που προσδίδει στην κάθε μας στιγμή προοπτική αγιότητος. Εν προκειμένω, όμως, πρόκειται για το κατ' εξοχήν αντίδοτο και τη θεϊκή απάντηση στην αντιμετώπιση της **ανθρώπινης ασθένειας** και **αδυναμίας**.

Το λειτούργημά σας απαιτεί από σάς αποθέματα δυνάμεων και αντοχών. Για τούτο επιτρέψτε μου, και εν όψει του συνεδρίου σας, να κλείσω τις σκέψεις μου απευθύνοντάς σας με όλη μου την αγάπη την πιο υπέροχη ευχή. Μας είναι γνωστή από τη Θεία Λειτουργία, αλλά και με αυτήν κλείνει και η Αγία Γραφή:
Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού είη μετά πάντων υμών. Αμήν.